„Leuk, vind je niet?" vroeg Kelworth onverstoorbaar.

„Wat beteekent dat?" riep Sequeira woedend uit, haastig naar voren stappende. Kelworth hield hem echter dreigend de revolver tegen.

„O, niets bijzonders," antwoordde hij. „Alleen dat binnen twintig minuten, tien misschien, de torpedojager „Shooter" ons praaien zal, om eenige passagiers over te nemen. Hij loopt zoowat dertig knoopen, zooals je weet, en volgt ons op een korten afstand."

Sequeira keerde zich om en keek over den achtersteven van het schip. In de verte blonk een helder licht laag op het water. Hij stak een sigaret op en wendde zich tot lord Thony.

„Vriend, je hebt me geslagen," zei hij lakoniek.

„Dat dacht ik ook!" klonk het even kort.

Sequeira gaf order te stoppen en binnen enkele minuten lag de torpedojager naast het jacht. Lydia's koffers waren reeds aan dek gebracht.

„Kan ik van dienst zijn?" klonk John Gilford's krachtige stem van den torpedojager.

„Ja, een dame aan land brengen, John!" riep lord Thony terug.

Sequeira legde een vinger op Lydia's arm.

„Wil je van besluit veranderen? Ik kan je een prachtige toekomst aanbieden!"

Lydia kon een lach niet weerhouden; zijn onbeschaamdheid was grenzenloos.

„Neen," antwoordde ze. „Ik geloof dat mijn toekomst in Engeland ligt."

„Welnu, veel geluk dan! Ik hoopte nog wel, dat mijn truc u zou bevallen. Het spijt me .... het begon zoo goed en dan de vooruitzichten!" zei de ex-president droevig.

Het kleine gezelschap betrad het dek van den torpedojager.

„Vaarwel, Sequeira!" riep lord Kelworth, toen de beide schepen zich van elkaar verwijderden. „Ik zal goed uitzien naar je naam bij de eerste gebeurtenissen in Paragua. Je bent een groot man in jouw soort!"

De torpedojager draaide rond en zijn schroeven begonnen te werken.

„Wat is het dichtstbij, John?" vroeg Kelworth.

„Plymouth! We zijn er binnen een halfuur!"

Lydia staarde stilzwijgend het jacht na, dat in de duisternis verdween, toen, zich omkeerende, legde zij haar hand op lord Thony's arm.

„Dat was een benauwde dag," zuchtte ze.

„Ja, en een erg drukke .... voor een lotus-eter!" voegde hij er aan toe.

Er was een oogenblik stilte, in welke alles wat ze dien dag doorleefd had aan haar geest voorbij toog.

„Ik weet niet, hoe je het ten uitvoer bracht, maar het was heel knap van jou, Thonylief!" barstte ze eensklaps los. „En .... ik wil je bekennen, dat ik mij geheel in jou vergist heb en .... (er was weer een pauze) en als je me nog hebben wilt, dan .... kun je me trouwen!" De laatste woorden kwamen er haastig uit.

Lord Thony's hand omsloot de hare. Hij keek rond en zag John Gilford naderen..

„John! Wensch ons geluk!" riep hij uit. „We trouwen nog deze maand. Menschen met drukke bezigheden als wij, mogen geen tijd verliezen.

OVERSTROOMINGEN RONDOM DEN BOSCH.
Door den aanhoudenden regenval der laatste dagen en het voortdurend wassen der rivieren, is het land rondom 's-Hertogenbosch voor een groot gedeelte overstroomd. (*V.F.B.*)

P. H. VAN THIEL.

G. C. V. SCHÖFFER. †

De heer P. H. VAN THIEL, deurwaarder bij de Arrondissements-Rechtbank te 's-Gravenhage, ter standplaats Leiden, zal op 23 December 1915 den dag herdenken waarop hij vóór 25 jaar als zoodanig werd benoemd. — Te Scheveningen is op den leeftijd van 74 jaar overleden de heer G. C. V. SCHÖFFER, oud-chef-firmant van 't bekende huis Hofmann Schöffer & Co. te Amsterdam. Op kunstgebied was de heer Schöffer in de hoofdstad een zeer bekende persoonlijkheid.

◎

DE 100.000

door JOB STEYNEN

Ik zat in een derde-klas-coupé van den laatsten trein naar A. Het derde-klas-reizen heeft, gelijk alles in de wereld, zijn voor en zijn tegen, hé? Ik zal al de voor- en nadeelen hier ter plaatse niet gaan uitzoeken, noch determineeren; alleen een voordeel dat aanleiding tot dit verhaal werd, moet ik noemen: men heeft kans op de houten banken een genoeglijke mededeelzaamheid aan te treffen, welke men op de weeke kussens — de vaagbruine der tweede, de roode der eerste — tevergeefs zoeken zal.

Tegenover mij in het matig verlichte hokje zat mijn eenige medereiziger, een man van ten naastebij zestig jaar. Hij had een van die plezierige gezichten, welke voor tooneelspelers als de grond-type van den kleinen rentenier, den burgerman, die er „bovenop" gekomen is, gelden, en wiens grime, haardracht en gelaatsexpressie door hen zoo gaarne worden nagebootst. Huidskleur roze, schedel rond, neus klein, haar peper en zout, mond wijd, tanden vrij gaaf, bakkebaarden, of zoogenaamde „handvatsels", wit, oogen blauwgrijs als vaatwater. Jas, broek en vest van zwart laken; boord liggend; das tusschen vest weggezakt; schoenen model en omvang citybag, hoed zwart, bol, stijf en karakterloos.

We waren al een heelen tijd in druk gesprek. Dat was zoo vanzelf aangekomen. Hij had eerst gezegd, dat het mooi weer was, (— iets wat door sommige lieden als een banaliteit wordt aangemerkt, maar dat heel niet is; immers welke aangelegenheid ter wereld ziet kans, zooveel menschen uit alle klassen en standen, van beiderlei kunne en van alle staatkundige richting, voor zich te interesseeren als juist het wèer?) Daarna was er over de dure levensmiddelen gepraat, en het gesprek was zóó allengs gekomen op vroeger jaren, vergeleken met onzen tijd; een vergelijking, die, zoo zij door oudere menschen wordt ter sprake gebracht, steeds in het voordeel van ons voorgeslacht uitvalt. Ik bereidde me er dus reeds op voor, door mijn reismakker het thans levende geslacht tot in het weerzinwekkende te hooren kleineeren als lichtzinnig, hoovaardig, verspilzuchtig en erger, waartegen onze voorvaderen en -moeders dan als vlekkeloos reine zielen zouden afsteken; en ik was niet weinig verbaasd, toen ik mijn overbuur hoorde verklaren, dat het in zijn jeugd nu ook zoo'n algemeene braafheid niet geweest was als sommige bejaarde lieden het wel wilden doen voorkomen ....

Ik zat er waarlijk van te kijken. Zoo'n renegaat! Die man had nu ook geen korrel korpsgeest, om zóó opzienbarend zijn eigen generatie te gaan afkammen.

De gezellige baas knipoogde eens, als had hij mijn overdenkingen verstaan, beproefd en geschikt bevonden om er den draak mee te steken. — „Ouwe koffie", zoo luidde zijn diagnose, — „ouwe koffie, mijn beste meneer. Mijn vader zaliger sneed tegèn mij al net zoo goed op over den tijd van zijn jeugd. Dat is altijd zoo geweest. En goed bedoeld, hoor, daar twijfel ik niet aan, maar je moet dat allemaal niet gelooven. Toen ik een jongen was, had je even goed lichtzinnige menschen als tegenwoordig. Evèn goèd, zeg ik ..."

Of ik in Lieveen bekend was, vroeg hij, — het dorp in den omtrek van A?

„Neen, ik ben er niet bekend," zei ik.

„Nou, dan zult u ook de geschiedenis van Tjebbe Schout niet kennen."

„Dat was me anders iets," voegde hij er bij met een leutig knipoog, wat zooveel beduidde als dat hij klaar lag om van wal te steken.

Ik zei, dat ik heel graag het verhaal eens hooren zou, en mijn genoeglijke reismakker begon te vertellen:

„Tjebbe Schout was schippersknecht. Maar niet een van de keurige, propere soort zooals je er tegenwoordig aantreft; menschen, die als ze passagieren met hun blauwe serge pakjes en sportpetten voor den fijnsten meneer niet onderdoen; neen, hij was van een soort zooals je er vroeger aantrof, die waar ze ook gaan een doordringende lucht van teer en zeildoek meebrengen, en een half ons Oldenkott tegelijk in hun mond steken; kerels die broeken dragen zoo wijd, dat ze wapperen op hun schoen, en je naar voèten compleet zoeken moet; en in hardblauwe boezeroenen en met stugge zwarte flambards op, in één woord ware, onvervalschte schippersknechts met al hun ap- en dependentiën. Hij verdiende een weekloon van vier gulden vijftig, en als het bar druk was, kwam er 27 centen voor overwerk bij. Hij had nooit meer verdiend, wel jarenlang minder, maar hij had kans gezien daarvan een vrouw en een heel hoopie kinderen te onderhouden, en behalve dat zoowaar ook nog in de staatsloterij te spelen. En tamelijk grof ook. Hij was begonnen met twintigjes, later tientjes, en toen hij er jarenlang met eigengeld of kleine prijsjes was uitgekomen, had hij het lef een héél lot te nemen. Daar had de man alles opgezet; daar leefde hij voor; de gedachte aan de kans, dat hij nogeens ooit een fikschen prijs trekken zou bezielde hem als het ware bij zijn zware werk en gaf hem op voorhand al een soort van heimelijke hoovaardigheid tegenover zijn baas en alle verdere menschen, die zich wat beter konden roeren dan hij. Op een ochtend, dat hij aan het laden was, en aldoor maar van den wal naar boord groote zakken steenkool sjouwde, zag hij ineens zijn vrouw naar den wallekant rennen. „Tjebbe! Tjebbe!" gilde ze of ze bezeten was, en ze zwaaide met haar armen van geweld. Toen hij schuinsweg opkeek, onder zijn zware vrachtje uit, schreeuwde ze: „Gooi weg dien zak. Gooi weg. We benne rijk. We hebbe de f 100.000!"

Als ik zeg, dat Tjebbe een beroerte van blijdschap kreeg, dán lieg ik. Maar als ik zeg, dat hij géén beroerte kreeg, dan lieg ik ook. Want de schipper, die het bijwoonde, vertelde later, dat Tjebbe's beenen een seconde-lang bliksemsnel heen en weer wapperden, en de zak steenkolen op zijn nek een soort van zware bibberatie kreeg, maar dat was alles; hij heeft dus mogelijk een korten attak van een beroerte gehad, die dan, om zoo te zeggen, in de geboorte verstikt is. Toen smeet hij den zak steenkolen neer of het een vod zonder waarde was, liep naar den wal, loog tegen zijn vrouw, dat hij er niks van geloofde, was echter in een oogwenk overtuigd, voerde met haar samen een heidenschen

OVERSTROOMINGEN RONDOM DEN BOSCH.
Nog een kiekje van het overstroomde gebied rondom den Bosch. (*V.F.B.*)